

har vist; men jeg kan dog ikke finde de Grunde, Udvalget har anført for, at de tre sidste Aar skulle reduceres i saa høj en Grad, fyldestgjørende. Naar Udvalget saaledes har henvist til andre Landes Exempel, saa forholder det sig vel saaledes: at i de Lande, som ere anførte, Holland og Belgien og endogsaa Dele af det danske Monarchie, nemlig Slesvig og Holsteen, skeer Reductionen i et større Forhold end det, der af Ministeriet er foreslaaet; men derved maa det ikke oversees, at i disse Lande anvendes Isoleringsystemet for alt offentligt Arbejde paa Aaremaal, endogsaa for saadan Aaremaalsstraf, som vi ikke kjende til i vor Lovgivning. Som bekjendt, kjende vi ikke til noget høiere Aaremaal af offentligt Arbejde end 16 Aar, medens der i andre Lande, og navnlig f. Ex. i Slesvig og Holsteen, findes Straf af 20 Aars offentligt Arbejde; men hvor saaledes Isoleringsystemet anvendes paa alt offentligt Arbejde paa Aaremaal, der kan det være rigtigt, ja endogsaa i en vis Henseende nødvendigt at reducere de senere Aars Isoleringsstraf i et større Forhold end de første Aars, idet man nemlig ellers vilde faae en Isoleringsstraf paa et Aaremaal, som man kunde finde Betænkelse ved at anvende. Naar man derimod som hos os vil indskrænke Isoleringsystemet til de Forbrydere, som indømmes paa 6 Aar eller derunder, saa hortsalde de Hovedgrunde, der andetsteds have vist sig afgjørende med Hensyn til en større Reduction. Der turde ogsaa være den Betænkelse ved en saadan yderligere Reduction af Straffen, som af Udvalget i foreslaget, at den ikke vil fremtræde for Forbryderne som tilstrækkelig affrækkende, hvad der jo er Lovens Hensigt. Det er at befrygte, at Forbryderne ikke ville ansee en Isoleringsstraf af 2—3 Aar for at være saa stort et Ondt som Forbedringshuusarbejde efter den tidligere bestaaende Lovgivning i en Tid af 4, 5 til 6 Aar, og at altsaa Isoleringsstraffen heller ikke vil virke saa affrækkende paa Forbryderen som den Straf, der hidtil har bestaaet. Betragtes Isoleringsstraffen alene som et Middel til Forbedring, saa vil jeg erkjende, at de Grunde, som Udvalget har anført for den af det foreslaede Reduction, kunne være afgjørende;

men Forbedringen er ikke det eneste eller ubelukkende Middel med Straffen, og den er ikke engang Hovedmålet; Målet er ogsaa at affrække fra Forbrydelsen, og med Hensyn hertil turde en altfor vidt drevnen Reduction være betænkkelig. Udvalget mener vel, at der intet Spring er ved den Scala, det har opstillet; men det forekommer mig dog, at der er et ikke ringe Spring, idet man, naar man gaaer over 3 Aar, der efter Udvalgets Forslag og efter Udkastet skulde reduceres til 2 Aar, da for de tre øvrige Aar kun gives et Tillæg af eet Aar, saa at der fra det 4de Aar af gives et Tillæg af 4 Maanedes for hvert Aar. Det forekommer mig, at denne Overgang fra det tredje Aar til det fjerde og den Reduction, der er sat i Forhold dertil, er for stærk. Lagtet jeg saaledes helst saae, at det blev ved Udkastet, saaledes at efter 8 Maanedes Reductionen fandt Sted alene med  $\frac{1}{3}$ ; har jeg dog troet forsaavidt at burde imødekomme Udvalgets Indstilling, at jeg gaaer ind paa at reducere Straffen for 4, 5 og 6 Aar med det Halve, saa at 4 Aar reduceres til 30 Maanedes, 5 Aar til 36 Maanedes eller 3 Aar, og 6 Aar til 42 Maanedes eller  $3\frac{1}{2}$  Aar; men yderligere troer jeg heller ikke at burde gaae.

Hvad angaaer det andet Forandringsforslag til § 2, der gaaer ud paa, at enhver Afrydelse af Hensiddet i Enkeltcelle i to Maanedes skulde ubelukkede Forkortelse af Straffetiden, da er jeg heller ikke uden Betænkelse ved denne Forandring. Hvad nemlig Udkastet indeholder, gaaer ud paa, at en Hensiddet i Enkeltcelle i kortere Tid end to Maanedes ikke skal komme i Betragtning; men, noget Andet er det, naar man bestemmer, at en Hensiddet i Enkeltcelle i 4, 6 eller 8 Maanedes, naar af disse 4, 6 eller 8 Maanedes hver to Maanedes har været afbrudt, som end kun af en enkelt Dag, ikke skal medføre nogen Forkortelse i Straffetiden. En saadan Afrydelse af Straffetiden kan nemlig undertiden indtræde uden nogensomhelst Skyld hos Fangen; Fangen kan blive syg, og hans Sygdom kan være af den Natur, at han ikke kan henligge under Cûr i Celler, men fra Celler maa henlægges paa Sygesluen. Der kan ogsaa indtræde andre Omstæn-